

Alla som ser mig hånar mig, de grimaserar och skakar på huvudet
— Psalm 22:7

Hånet var en stor del i vår Herres lidande. Judas hånade honom i örtagården; överstepräster och de skriftlärdade skrattade ut honom; Herodes gjorde narr av honom; tempeltjänarna och soldaterna drev med honom och förödmjukade honom brutalt. Pilatus och hans vakter förlöjligade hans kunglighet; och på korsträdet riktades alla möjliga glåpord och illvilliga skämt mot honom.

Att bli förlöjligad är alltid svårt att utstå, men under svår smärta blir det så hjärtlöst, så grymt, att det skär ända in i mörkret. Föreställ dig vår Frälsare korsfäst, nedtyngd av en ångest bortom mänsklig fattningsförmåga, och föreställ dig sedan denna skrämmande folkhop, som alla skakar sina huvuden och gör fula miner i sitt bittra förakt för ett ensamt utlämnat offer. Det måste absolut ha funnits något hos den korsfäste som de såg, annars skulle inte en så stor och varierande skara så oreserverat bevärdigat honom ett sådant förakt. Var det inte själva ondskan som gav sig till känna i denna stund som föreföll vara dess största triumf, och som när allt kom omkring inte kunde göra mer än håna den segrande godheten som regerade på korset?

O Jesus, föraktad och övergiven av människor, hur kunde du ge ditt liv för människor som behandlade dig så illa? I detta ligger en kärlek så oerhörd, gudomlig kärlek, ja omätlig kärlek.

Under våra opånyttfödda dagar men också efter vår nya födelse har även vi hållit det världsliga högt i våra hjärtan, och ändå blödde du för att hela våra sår, och dog att ge oss liv. O att vi kunde sätta dig på ärans höga tron i alla människors hjärtan! Att vi kunde låta lovsången till dig ljuda över land och hav så att hela världen hyllade dig i beundran, lika hängivet som de en gång förkastade dig.

*"O Allsmäktige, du gode, orätt blir du av människan försmådd.
Älskad blir du ej, ty du är ej förstådd.
Detta är den största smärtan,
all den smälek
som fåfängt råar i tanklösa hjärtan,
blinda för din kärlek."*